

EL JOCKEY

Direcció: Luis Ortega

Països: Argentina, Espanya, Mèxic... (2024)

Cinema Ilatinoamericà

Fitxa tècnica

Guió Luis Ortega, Fabián Casas, Rodolfo Palacios **Música** Sune Wagner **Fotografia** Timo Salminen **Interpretació** Valentina Ávila, Roberto Carnaghi, Osmar Núñez... **Durada** 97 min **Gènere** Thriller, drama **Distribuidora** Caramel Films **Llengües** Espanyol

Sinopsi

Remo Manfredini és una llegenda de les carreres de cavalls, però el seu comportament autodestructiu comença a eclipsar el seu talent i a amenaçar la seva relació amb l'Abril, genet i parella seva. Tots dos treballen per a Sirena, un poderós empresari. A la carrera més important de la seva vida, el Remo pateix un greu accident i desapareix de l'hospital sense deixar rastre. Sirena l'està buscant i l'Abril l'haurà de trobar abans que sigui massa tard. (Caramel Films)

Crítica

La nova pel·lícula d'Úrsula Corberó per a amants del surrealisme i l'humor absurd i imprevisible

Després de passar pel Festival de Venècia, la nova pel·lícula de l'argentí Luis Ortega, director d'El àngel, es presenta al Festival de Sant Sebastià amb Nahuel Pérez Biscayart i Úrsula Corberó com a protagonistes.

Els primers deu minuts d'*El Jockey* són tota una declaració d'intencions. De les més delirants intencions del director, l'argentí Luis Ortega. Un bar ple de personatges grotescs, borratxos, mutilats; una colla de mafiosos que semblen trets d'una pel·lícula dels germans Coen rodada a Buenos Aires, un hipòdrom on un genet beu i es droga molt, i una porta giratòria que fa massa voltes per endinsar-nos a un món on res no té sentit. I després d'això, un ball. Un meravellós ball entre Úrsula Corberó i Nahuel Pérez Biscayart digne de competir amb el d'Uma Thurman i John Travolta a *Pulp Fiction* (la referència tarantiniana no és gratuïta).

Ortega ja apuntava maneres del seu amor pel surrealisme i els personatges una mica pertorbats en el seu anterior *El Àngel* (2018), on vèiem Chino Darín ballar un hilarant *Corazón contento*. Però aquesta vegada el director s'ha embalat completament i s'ha llançat com un possés a l'extravagància i el deliri.

La història gira al voltant d'un joquei (Pérez Biscayart) massa aficionat al vici que competeix per a un gàngster (Daniel Giménez Cacho). Aquest porta sempre un nadó diferent en braços, sense que arribem a saber per què, però ja hem dit que aquí gairebé res no té una explicació raonable, i aquí rau la seva màgia. Arran d'un accident brutal perd la memòria i ha de redescobrir qui és. O reinventar-lo. Potser Ortega ens vol parlar d'identitat i de gènere. Però probablement tot sigui una excusa per fer-nos una broma infinita.

En aquesta pel·lícula ningú somriu ni una sola vegada. I d'aquesta paradoxa brolla una comèdia de l'absurd descomunal, carregada de gags que venen dels rostres hieràtics i la desconexió emocional dels seus personatges. **Els codis de la lògica i el sentit comú estan completament trencats, com el cap del protagonista.** Al llarg del relat veiem una desfilada de referències al gènere de gàngsters, al melodrama clàssic, al *western*, als Monty Python o al neorealisme italià, tot perfectament acoblat per crear un univers propi. Existeix algun túnel que el comunica amb el del francès Quentin Dupieux, també amb el de Wes Anderson. I sens dubte amb el d'Aki Akaurismaki. No és casual que el director de fotografia sigui el finlandès Timo Salminen, col·laborador habitual seu en títols com *Fallen Leaves* (2023), *El Havre* (2011) o *Un hombre sin pasado* (2002).

Menció especial mereixen les coreografies d'Úrsula Corberó, que segueix en el camí d'atrevir-se amb projectes poc ortodoxos. A *El jockey* la veiem absolutament sense prejudicis, desvergonyida i passant-s'ho molt bé. Davant d'un tità que maneja tots els registres com Pérez Biscayart –amb qui Luis Ortega ja havia treballat a *Lulú* (2014)– podria no haver estat fàcil. Però li surt perfecte.

Laura Pérez - fotogramas.es